

Marita G. Schmitz

**De allure
fan 'e „dark“ twilling**

**My Twin Soul Fairy Tale
- True Story -**

De allure fan 'e „dark“ twilling

It wie... in koarte tiid nei myn 19e jierdei - nei it skieden fan myn earste freon - de relaasje duorre sa'n 2 jier - mei wa't ik eins ferhúzje woe - dat ik fan myn âldershûs nei myn earste appartemint fan myn eigen ferhuze. Ik woe selsstannich wêze en tichtby myn wurkplak wenje. Boppe alles wegere ik folslein jild te jaan oan myn âlden foar myn akkommodaasje en iten. Want ik moat dit fan no ôf dwaan.

In pear wike foar't ik fuortgie, learde ik fan in freon dat der in saneamde telefoangearkomste yn ús stêd komme soe mei in soarte fan konferinsjepetear - dêr't in protte minsken tagelyk mei elkoar prate koene. Dat moast ik besykje.

It wie grappich - elkenien hie it yn wanorde. Doe moast ik mei in bynamme komme, want nimmen woe de goede namme jaan. De measten hiene bistenammen of de nammen fan filmkarakters.

It wie tige grappich en wy hiene it der oer om ienris as groep moetsje te wollen.

D'r wiene ferskate telefoannûmers om te skiljen - yndie, echte klikjes kristallisearre fan har en

begon te moetsjen. Wy regele in moetingssplak dêr't de measte minsken mei iens wiene, en doe moete wy. By de earste gearkomste wiene der mar in pear minsken - miskien 10-15 minsken fan mingde leeftyd.

Foardat ik nei de earste gearkomste gie, seach ik in heul aardige stim dy't myn namme neamde. Sympathy wie fuortendaliks oanwêzich by de gearkomste - wy kamen allegear eins goed meiinoar. It wie in leuke moeting. No wiene minsken te sjen neist de nammen en in protte stimmen. Wis, guon minsken hienen dingen hiel oars foarsteld. It wie heul grappich en wy hienen allegear in geweldige tiid.

Wy troffen faker; soms foar it reedriden, soms gewoan om te drinken en te petearjen - meastentiids op in fêst moetingsspunt (bistro/kafee).

Dêr wie se - hieltyd wer - dy iene stim dy't no ek myn namme neamt - mar no wist ik ek wa't se hearde. En ik die mei en neamde syn namme ek.

Wy wiene tige leuk foar elkoar. Lykas ik sei, ik wie krekt 19 jier jong en hy wie al 25 jier âld. Ik wist net echt hoe't ik him beoardielje moast. Wy wiene sa'n bytsje as freonen; en ik wie krekt skieden fan myn earste freon, mei wa't ik al hast twa jier tegearre west hie. Lykas hjirboppe

beskreaun, wie ik krekt fuortgien en woe
genietsje fan myn libben - om te dûnsjen en
minsken te moetsjen. Ik tocht oer alles, mar
fuortdaliks wer wat solide begjinne. Wy
behannelen inoar hiel foarsichtich.

Ik fernaam lykwols dat hy echt mei myn
temperamint en myn libbenslust nommen wie.
En ik waard oanlutsen ta it aventoer.

No, wy helje inoar hjir en dêr fan hûs op om
tegearre nei it moetingpunt te gean, of wy soene
inoar ek meinimme nei hûs.

Om hokker reden dan ek, hy kaam noait tichtby.

Dingen wiene wat nuver mei him. Ik lei ienris
myn earm op it skouder by in gearkomste... Mar
neat kaam werom.

No, doe sei ik tsjin mysels: "Ja, wy binne gewoan
freonen en alles is goed."⁴

Mar dêrnei ûntstienen gefoelens yn my - lykas -
miskien wie ik net goed genôch, hie net sa'n
geweldig baan as hy. Ik fûn mysels tige jong en
freonlik. Miskien net syn soarte fan frou - of net
ladylike genôch.

Yn dy tiid tocht ik noch net oer wêrom't wy sa fertroud wiene. It hearren fan syn stim oan 'e telefoan wie altyd heul magysk - yndie, foaral oansprekkend.

Ik gie hjir en dêr nei it moetingplak, dêr't ik oanlutsen wie, of nei de aktiviteiten dy't ik genoaten.

Ik hie dêr yntusken ek in freondinne fûn. Ik brûkte dizze dûns faker yn it wykein - soms nei in dûnsseal, soms nei in diskoteek. Hy kaam ek mei dy.

It tal gearkomsten naam ôf en ik haw mear tiid mei myn freondinne trochbrocht. Wy rieden ek yn it wykein nei har of myn âldershûs en gongen dêr nei de diskoteek.

De gearkomsten bleaunen in skoftke troch, en hjir en dêr rûnen minsken inoar yn.

Immen hie him ferteld dat ik in nije freon hie - en fan doe ôf seagen wy inoar mar tafallich. Der wie nea in kâns om in persoanlik/privee petear mei him te hawwen - oaren wiene der altyd.

Doe gie ik nei in oar moetingpunt mei in oar telefoannûmer. Yn feite moete ik HIM dêr. Doe't ik him seach, wiene de iennichste wurden dy't yn 't sin kamen: „Och, do wer! Ja, ik wie eins in

bytsje misledige om't hy my praktysk negearre.
Ik wist net dat hy tocht dat ik in nije freon hie.
Hy hie krekt in hiel yntym petear krigen mei in
oare jonge dame.

Oerset moete Lingvanex.com No, ik tink dat ik
ommers in bytsje jaloersk wie.

Ik learde lykwols pas dat er it koart lyn
opmurken hie - sûnt ús lêste kontakt.

Hy en ik - wy krústen selden mear de paden; it
hie al in skoft west - alteast. 2-3 jier - wy troffen
by tafal by it winkeljen yn ús lunchpauze.

It wie nuver - wy makken gewoan lyts praat oer
wêr't wa no wurket en wennet.

Mar ik tink dat ik in bytsje stottere. Ik wit it net.
Ik wie wat bliid om him wer te sjen. Om't wy
mar in koarte lunchpauze hienen en se beide
winkelen, skieden wy ek frij fluch - sûnder ús
telefoannûmers út te wikseljen. Hy wenne no yn
in oar part fan de stêd; en ik wie al ferhuze nei it
plattelân om by in nije freon te wenjen. En hy
wurke fan doe ôf allinnich yn 'e stêd.

Op ien of oare manier liet de gearkomste my sûnder frede. Ik tocht der hieltyd wer oer nei. Ik seach syn gesicht hieltyd foar my - sa glimke it nei my. Op ien of oare manier soe it my net litte litte - in soarte fan magnetysk. Wat wie dat?

Ik tink dat it sawat in hiel jier letter gie - doe tocht ik dat ik him wer sjen woe - ek al siet ik noch yn dy iene relaasje.

Mar ik wie op ien of oare manier oanstriid om him wer te sjen. Sjoch as der mear oan it. Ik wie nijsgjirrich en seach syn glimkjend gesicht foar my. Hoe bliid hie er west om my wer te sjen. Mmh, ik woe echt útfine oft der wat tusken ús wie - as der mear oan wie - dan allinich freonskip.

Mar hoe moat ik dat dwaan? Ik kin amper tsjin myn hjoeddeiske freon sizze: „ik gean dan gewoan nei in âlde freon...“

Ik naam lykwols de kâns en ried (45 minuten rydtiid mei de auto) ien wykein nei syn plak - doe't myn freon net thús wie.

Ik kaam yn syn appartemint - hy late my om. "Moai appartemint," sei ik. En dan - ik moast perfoarst witte - hoe sil er reagearje?

Ik tute him op 'e mûle. Mar alles wat ik yn syn eagen seach wie eangst. Hy frege oft ik net bliuwe woe, mar ik koe neat dwaan mei de eangst yn 'e eagen, en tagelyk wie ik bang - om al thús bleatsteld te wêzen, dat ik al mist wurde koe, en dat ik yn de problemen komme soe as ik langer fuortbleau. Fierders krige ik dat gefoel wer oer oft er it earlik betsjutte koe, oft ik sels goed genôch foar him wie, froulik genôch en oantreklik genôch foar him. Itselde gefoel kaam doe yn my op.

Ik naam gau ôfskie. Ik ried werom yn myn auto en wer werom nei hûs.

Ik sei tsjin mysels: „Nee, dan is der nei alle gedachten neat mear oer, en dat is dat.“

Letter, nei in pear dagen of wiken - ik wit it hjoed net krekt - haw ik him noch in brief skreaun. Earst skreau ik myn stjoerderadres derop - doe haw ik it wer oerstutsen. Ferstjoerd. Dat wie it.

Sa'n twa jier letter troude ik mei myn doetiidske freon - mar ik hie him net echt út 'e holle helle. Ik hie faak tocht en dreamd - wat soe der bard wêze as ik dêr bleau wie? No, ik tink dat ik it noait sil witte - ik tocht.

No, ik wie doe krekt mei myn freon (oanjûn. Wedding) 7 jier tegearre. Doe hie er in crush. Ik ferhuze út. Wy binne skieden.

Doe besocht ik him wer te finen (myn moaie telefoanstim). Mar ik hie gjin aktueel telefoannûmer - en hy wenne dêr net iens mear. No - mar ik fûn it telefoannûmer fan syn âlden noch yn it telefoanboek.

Neit der mar koart oer neitocht - doe die it. Ik belle syn âlden thús.

Syn mem antwurde de telefoan. Ik frege nei him en as se my syn telefoannûmer jaan koe. Mar se sei: „Hy is no dating in hiel oergeunstich freondinne.“ En ik kin better net kontakt mei him. Ik krige om dy reden ek gjin telefoannûmer.

Ik herinner my hjoed net krekt, mar ik tink dat ik myn telefoannûmer, mdB, liet om him te jaan, sadat hy kontakt mei my koe krije.

No, dat is spitich, ik hie doe graach mei him praat en hoe't ik hieltyd oer him tocht. Ik woe gewoan witte hoe't it mei him die en as hy itselde ding belibbe as ik.

Spitigernôch wie myn syktocht nei him net slagge.

Ynernet!?! - Ja, as soks doe bestien hie, dan hie ik it miskien fûn.

Spitigernôch kaam ik him net tafallich tsjin, en ik wist net wê't er no wurke, want it bedriuw dêr't er doe foar wurke bestie net mear.

Dat is it dan wierskynlik! „Doe soe er gewoan bliid wêze moatte, sei ik tsjin mysels.

Doe, sawat twa jier letter, moete ik in nije freon. Wy ferhuze tegearre nei likernôch in jier, trouden, en bleau tegearre foar likernôch 10 jier.

Mar ik tocht hieltyd oan him. En ik stelde my foar hoe't it mei him west hie. Soene wy no trouw wêze en tegearre bern krigen hawwe?

Ik woe altyd bern krije, mar myn man net.

Wy hiene amper seksuele aktiviteit, oft it syn eangst wie - bern koene der út komme. Ik wit it net - hy koe my der net oer prate.

Doe wie ik hast 40 jier âld. Ik einige úteinlik it dilemma en socht nei myn eigen appartemint - tichtby de stêd.